

vedtoges herefter med 46 stemmer, deriblandt de nordiske landes, mod 5.

Inden spørgsmålet kom til behandling i plenarmødet den 17. december, havde det Internationale Røde Kors og Ligaen af Røde Kors Foreninger telegrafisk anmodet om, at den endelige resolution måtte blive ændret, så den kom til at svare til de i deres beretninger anførte betragtninger. Som følge heraf fremsatte New Zealand 2 forslag om at foretage visse tilføjelser til resolutionsudkastet, der tog hensyn hertil. Flere lande, deriblandt Sverige, udtalte deres beredvilighed til at støtte dette ændringsforslag, men der fandt ingen egentlig debat sted. Et af Bielorusland fremsat forslag om at slette andet stykke af resolutionen blev forkastet med 43 stemmer mod 5. New Zealands ændringsforslag vedtoges med henholdsvis 46 og 49 stemmer mod 0. Resolutionsforslaget som helhed vedtoges med 46 stemmer, herunder de nordiske landes, mod 5, medens 6 afholdt sig fra at stemme.

7. Optagelse af nye medlemmer.

(Dagsordenens punkt 19).

Dette spørgsmål stod atter på dagsordenen, skønt udsigterne til at finde en løsning ikke havde bedret sig siden 6. forsamling, idet sikkerhedsrådet stadig ikke havde kunnet enes om at indstille nogen af kandidaterne til optagelse. Det blev taget op i ad hoc udvalget den 12. december. Der forelå en resolution om at afæske Den Mellemfolkelige Domstol et responsum, hvilken 6. forsamling den 1. februar 1952 havde vedtaget at henvise til næste forsamling, jfr. beretning 6. samling, sp. 6265—70. Forslagsstillerne, Costa Rica, Honduras, Nicaragua og El Salvador meddelte imidlertid, at de ikke ønskede denne resolution til behandling. I stedet for forelagde de to resolutionsudkast. Det ene gik ud på, at 7 stemmer i sikkerhedsrådet var tilstrækkelig til en indstilling til forsamlingen, selvom ikke alle de fem permanente medlemmer var mellem de 7 stemmer, og foreslog, at for-

samlingen skulle vedtage at optage hver enkelt ansøgning til behandling hver for sig og træffe afgørelse i hver enkelt sag. Det andet resolutionsudkast gik ud på at oprette en særlig komité på 15 medlemmer, deriblandt de 5 permanente medlemmer af sikkerhedsrådet. Dens opgave skulle være at underkaste alle problemer i forbindelse med optagelse af nye medlemmer en særlig undersøgelse og derefter aflægge beretning om arbejdets resultat til næste forsamling.

Danmark, Norge og Sverige fremsatte et ændringsforslag, der bl. a. gik ud på i resolutionens indledning at tilføje en henvisning til de herhenhørende tidligere forsamlingsresolutioner. Dette accepteredes af forslagsstillerne, der tillige tog nogle fra anden side foreslåede ændringer i betragtning.

Der fremsattes efterhånden en hel række resolutionsforslag. Perus forslag konkluderede i, at FN skulle behandle hver af de foreliggende ansøgninger under hensyn til pagtens formål og principper. Peru frafaldt dog senere på visse betingelser afstemning om sit forslag.

Polen forelagde et resolutionsforslag, hvorefter forsamlingen skulle anmode sikkerhedsrådet om at behandle ansøgningerne fra Albanien, den mongolske folkerepublik, Bulgarien, Rumænien, Ungarn, Finland, Italien, Portugal, Irland, Jordan, Østrig, Ceylon, Nepal og Libyen med det formål at forelægge indstilling om samtidig optagelse af alle disse lande. Dette indeholdt navnene på de samme stater som den af Sovjetunionen under 6. samling forelagte og af udvalget vedtagne resolution. Ordlyden var dog forskellig.

USA fremsatte et forslag om Japans optagelse. Frankrig foreslog tre resolutioner om optagelse af henholdsvis Vietnam, Kambodia og Laos, og endelig foreslog Ægypten og fem andre arabiske stater, at Libyen og Jordan skulle erklæres for kvalificerede til optagelse.